Operaţia

Operaţia

În timpul războiului american slujeam ca doctor militar în armata Statelor Unite. După lupta din Gettysburg zăceau în spitalul nostru sute de soldaţi răniţi. Douăzeci dintre ei aveau neapărată nevoie să li se amputeze atât mâinile cât şi picioarele. Printre cei din urmă era un tânăr, Carol Culson, care slujea numai de două luni. Fiind prea tânăr pentru instrucţie, fusese dat ca toboşar. Când ajutorul meu împreună cu un infirmier au vrut să-i dea cloroform înainte de operaţie, el s-a întors şi n-a vrut cu nici un chip să-l ia. Auzind că aceasta e porunca doctorului, a spus: “Roagă-l atunci pe doctor să vină la mine”.

Am venit la patul lui şi i-am vorbit cam în felul următor: “Tinere, pentru ce nu vrei să iei cloroform? Când te-am găsit pe câmpul de luptă erai aşa de slab, încât nici nu credeam că merită să te mai ridic de pe loc! Văzându-te însă că deschizi ochii mari, m-am gândit că ai poate o mamă care se gândeşte la fiul ei. N-am vrut să te las să mori şi de aceea te-am adus aici; ai pierdut însă aşa de mult sânge, încât eşti prea slab ca să poţi suporta operaţia fără să fii adormit”. Atunci el mi-a luat mâna într-a lui şi, privindu-mă drept în faţă, mi-a spus: “Domnule doctor, într-o duminică după-amiază, când eram în vârstă de 9 ani, mi-am dat inima Domnului Isus. De atunci mi-am pus toată încrederea în El şi cu aceeaşi credinţă aştept şi acum ajutorul Lui. El e puterea şi sprijinul meu. El mă va ajuta când imi veţi tăia mâinile şi picioarele”.

L-am întrebat apoi dacă îmi permite să-i dau puţin rachiu. Iarăşi m-a privit drept în faţă şi mi-a spus: “Domnule doctor, aveam abia 5 ani când, într-o zi, mama a îngenuncheat lângă mine, mi-a înfăşurat gâtul cu braţele şi mi-a zis: «Carol, vreau să-L rog acum pe Domnul Isus să te ajute ca niciodată să nu guşti vreo picătură de băutură spirtoasă. Tatăl tău a murit din pricina băuturii şi zace în mormânt, săpat de această patimă. Eu am promis să te cresc cu ajutorul lui Dumnezeu în aşa fel încât să-i poţi înştiinţa pe tineri să se ferească de acest pahar amar». Acum am 17 ani, dar n-am gustat niciodată vreo băutură mai tare decât cafeaua şi ceaiul; şi acum, când poate în curând voi sta în faţa lui Dumnezeu, vrei să mă trimiţi la El cu rachiul pe buze?” Nu voi uita niciodată privirea pe care mi a aruncat-o tânărul. Pe vremea aceea nu-L urmam încă pe Isus, dar m-am mirat de credincioşia acelui tânăr pentru Mântuitorul său. Iubirea şi încrederea nestrămutată în El nu puteau să mă lase nepăsător. De aceea am făcut ceva împotriva obiceiului meu. L-am întrebat dacă doreşte compania unui credincios.- O, da, domnule doctor! a fost răspunsul.

Credinciosul a venit. El îl cunoştea pe tânăr, pentru că îl văzuse deseori la adunările de rugăciune.

- Dragă Carol, sunt atât de mâhnit să te găsesc într-o stare aşa de tristă.

- O, îmi este bine! a răspuns rănitul. Doctorul mi-a spus să mă adoarmă cu cloroform, dar eu n-am primit. Nici rachiul pe care mi l-a dat nu l-am luat. Pot, prin urmare, să plec cu sufletul liniştit, dacă mă cheamă Mântuitorul meu.

- Nu vei muri, Carol, a spus credinciosul, dar n-aş putea face ceva pentru tine, dacă Domnul te-ar chema la El?

- Ba da. Sub perna mea vei găsi o Biblie mică, împreună cu adresa mamei, a spus bolnavul. Trimite-i, te rog, cartea şi scrie-i că, de când am părăsit ţara, n-a trecut nici o zi, nici în timpul marşului, nici pe câmpul de luptă, nici în spital, în care să nu fi citit un capitol din Cuvântul lui Dumnezeu şi să nu-L fi rugat pe Domnul ca să o binecuvânteze pe scumpa mea mamă.

- Mai ai ceva pe inimă, dragul meu? a întrebat credinciosul.

- Da, scrie-i, te rog, profesorului şcolii de duminică din Brooklin Sand Street, N.Y., că n-am uitat vorbele lui blânde, rugăciunile şi sfaturile lui bune. Ele m-au însoţit în toate primejdiile luptei, iar acum, în ceasul morţii mele, Îl rog pe scumpul meu Mântuitor să-l binecuvânteze pe bătrânul meu învăţător. Atât este tot ce te rog. Apoi, îndreptându-se spre mine, mi-a spus: “Domnule doctor, acum sunt gata şi îţi promit că nu voi scoate nici un geamăt, chiar dacă nu-mi vei da cloroform”.

Am încuviinţat, dar nu îndrăzneam să fac operaţia. De aceea m-am dus în camera de alături, ca să mă întăresc cu o băutură. Nici cel mai mic zgomot n-am auzit când tăiam în carnea lui Carol Culson. Când am apucat însă instrumentul ca să-i desfac oasele, el şi-a dus colţul pernei la gură şi l-am auzit spunând: “O, Isuse, iubitul meu Isus, rămâi acum lângă mine”. Băiatul s-a ţinut de cuvânt, n-a gemut. Eu n-am putut dormi în noaptea aceea. Vedeam mereu înaintea mea ochii aceia blânzi şi albaştri, iar în urechi îmi răsunau cuvintele: “Doamne Isuse, rămâi lângă mine”. La miezul nopţii m-am sculat din pat ca să cercetez bolnavii, lucru pe care nu-l făcusem niciodată până acum fără să fi fost chemat anume, aşa de mare îmi era dorinţa să-l mai văd încă o dată pe acest tânăr. Infirmierul mi-a spus că 16 răniţi au murit şi au fost duşi la morgă.

- Ce face Carol Culson? A murit şi el? au fost întrebările mele.

- Nu, domnule doctor, mi-a răspuns infirmierul, el doarme liniştit ca un copilaş.

M-am dus la patul lui. Una din îngrijitoare mi-a spus că pe la ora nouă seara, doi tineri creştini au mers prin spital ca să citească din Biblie bolnavilor şi să le cânte cântări creştineşti. Când au ajuns la patul lui Culson, au îngenuncheat şi, după ce şi-au sfârşit rugaciunea, toţi, împreună cu Carol, şi-au înălţat inimile spre Domnul prin cântecul: “Isus, Mântuitorul sufletului meu”.

Nu puteam pricepe cum băiatul a putut să cânte după nişte dureri aşa de mari.

Rugăciunea lui Carol pe patul de moarte

Cinci zile după operaţie, tânărul a trimis să mă cheme. De la el am auzit atunci pentru prima dată Evanghelia.

- Domnule doctor, a spus el, mi-a sosit ceasul morţii; nu cred să mai apuc răsăritul soarelui. Dar, mulţumită Domnului, sunt pregătit pentru moarte. Înainte de a muri doresc să-ţi mulţumesc din tot sufletul pentru bunătatea ta. Domnule doctor, dumneata eşti evreu şi nu crezi în Isus, dar n-ai vrea să stai şi să vezi cum am toată încrederea în Mântuitorul meu până în cea din urmă clipă?

Am încercat, dar n-am putut; n-aveam tăria să văd murind un creştin fericit în iubirea lui pentru acel Isus pe care eram obişnuit să-L urăsc. De aceea am părăsit încăperea. Un infirmier a venit peste douăzeci de minute şi m-a găsit cu faţa ascunsă în palme.

- Domnule doctor, mi-a spus, Carol doreşte să vă vorbească!

- Chiar acum vin de la el, am răspuns, şi nu pot să mă duc iar!

- Domnule doctor, el spune că trebuie să vă vorbească încă o dată înainte de moarte. Eram hotărât să nu mă las influenţat de vorbele sale, dacă vor fi în legătură cu Isus al lui. Intrând la el, am văzut îndată că i s-a apropiat sfârşitul.

- Domnule doctor, a spus el, te iubesc pentru că eşti evreu. Prietenul meu cel mai bun pe lumea aceasta era tot evreu.

- Cine era acesta? l-am întrebat.

- Isus Hristos, la care aş vrea să te aduc înainte de moartea mea, a răspuns el. Îmi promiţi, domnule doctor, că n-ai să uiţi ceea ce iţi voi spune acum?

După ce i-am promis, a continuat: “Acum cinci zile, pe când îmi tăiai mâinile şi picioarele, m-am rugat Domnului Isus ca să te facă să te hotărăşti pentru El”.

Cuvintele lui m-au atins până în adâncul inimii. Nu puteam pricepe cum e posibil ca el să uite totul din jur şi să se gândească numai la Mântuitorul său şi la sufletul meu nemântuit, pe cand eu îi pricinuiam durerile cele mai mari. Tot ce i-am putut răspunde a fost: “Da, dragul meu, lasă că va fi bine”. Cu aceste cuvinte l-am părăsit.

După douăsprezece minute era la Isus, Domnul lui!

În timpul războiului, sute de soldaţi au murit în spitalul meu, dar numai pe unul l-am condus până la groapă, pe Carol Culson, tânărul toboşar. Am mers călare mai mulţi kilometri, numai ca să iau parte la înmormântarea lui. Am pus să-l îmbrace cu o uniformă nouă şi să-l aşeze într-un sicriu ofiţeresc, acoperit cu steagul nou al Statelor Unite. Luni întregi m-au urmărit cuvintele acelui tânăr; ele îmi răsunau mereu în urechi. Totuşi, în tovărăşia ofiţerilor am uitat, încet-încet, cuvântarea pe care mi-o ţinuse tânărul Carol în ceasul morţii lui. Niciodată însă n-am putut uita răbdarea minunată cu care a suferit durerile grozave şi încrederea copilărească în acel Isus al Cărui Nume nu era atunci pentru mine decât un cuvânt gol şi o ruşine.

clickbible.org